

tyskeren Frank og amerikaneren Nelly ligeså sindssygt jagtet hinanden rundt natten igennem med knive og ødelagt vores søvn i ugevis. Dette var jeg ligesom blevet for gammel og nærtagende til nu. Men nu begyndte Paula dag efter dag – eller rettere i de romerske nattetimer – at ringe grædende til mig, tryglende mig om at komme med. Det var virkelig svært fordi hun er utrolig sød, charmerende og begavet. Som 18-årig havde hun oversat hele mit show til italiensk og charmeret os alle i Købmagergade i perioden, hvor jeg havde 30-40 flygtninge indkvarteret. Men netop charmen mindede mig for meget nu om rigmandsgroupien Sandra, som i 1987 forfulgte mig over det ganske USA og var skyld i at jeg to gange smadrede min bil totalt og en anden gang fik hele mit udstyr til 150.000 kr stjålet. Særligt anspændt var jeg og søsteren den dag, hvor Paula efter planen skulle flyve og det stadig ikke var lykkedes os at tale hende fra det. Christina og jeg havde inviteret en bunke gæster til middag, men hele aftenen stod jeg i telefonen med den grædende Paula og følte mig simpelthen noget så grusom og modbydelig overfor denne gamle ven. Men at tage hende med ville være endnu mere uansvarligt, havde hendes læger nu overbevist mig om. Alligevel har jeg virkelig svært ved at sige definitivt nej og har altid foretrukket blot at lade tingene udvikle sig uden at gribe ind. Lettet var jeg, da søsteren næste dag ringede og sagde at Paula ikke var taget af sted, men nu blot snakkede om at hun ville købe ny bil.

Så jeg følte mig som en fri og i al fald lettet mand, da jeg i min nye udlejningsbil endelig efter tre uger kørte sydpå fra New York. Statsministerens søn, Henrik Fogh Rasmussen, havde spejdet efter mig forgæves i ugevis, da han ville invitere mig til middag med sine republikanske venner i Washington, men nu indtil flere gange havde måttet aflyse fordi ”min ven fra Danmark kører rundt i en gammel kasse der bryder sammen hele tiden.” Det øgede vist blot mystikken omkring mig i hans fine republikanske omgangskreds, der alle arbejder med at få skatten ned (som om denne ikke er lav nok i USA?) Da jeg trådte ind i hans stue i Alexandria og så billederne på væggen udrød jeg begejstret: ”Gud, vi har jo fælles venner. Hende her kender jeg, men hvad pokker er det nu hun hedder... hvor var det dog jeg mødte hende sidst?” Sådan fik jeg straks gjort mig selv til grin hos republikanerne, for den velkendte dame jeg ikke straks havde genkendt på billedet sammen med Henrik og hans kone var ingen mindre end Laura Bush. Dette viste de mig grinende længere henne på væggen, hvor de var afbildet sammen med George W. Bush. Faktisk var Henriks far lige under mit besøg selv på fint besøg på præsident Bushs ranch i Texas. Men vi hyggede os gevaldigt under deres fine middag og da republikanere lever i en verden langt væk de fattige, lyttede de opmærksomt og interesseret til mine historier fra det virkelige liv i ghettoerne. Under mine foredrag i Danmark havde jeg tit drillende indbudt Henrik til at tage med på besøg hos mine venner i hans lokale ghettoer. ”Det vil jeg da uhyre gerne”, sagde han, men da jeg næste dag skulle i kirke med gangsteren Alphonso, havde Henrik pludselig alverdens undskyldninger om at han desværre skulle til ballet. Men ok, Henrik, du får en ”second chance” næste gang jeg er i byen. Jeg løber ikke fra mit ord! Ellers er der ikke meget sjovt at berette om forårsturneen, hvor jeg skulle have stødt på et par søde danske piger i Florida og have dem med i bilen, men nu kun nåede mit show i en eliteskole i North Carolina og fødselsdagsfest for min mangeårige ven, Tony Harris’ søn i Atlanta. Dog fik jeg også besøgt en anden gammel gangsterven, Lep Whitley, som lige som Alphonso på sine gamle dage står og hallelujaer i kirken søndagen lang.

”Manderlay” i Sverige, at han også havde været kæreste med Sandra, når hun hentede ham til Harvard som anti-apartheid-taler. Ligesom jeg af nøjagtig samme grund dagligt i Sandras lejlighed måtte lytte til Stevie Wonder, når han ringede for at fløjte sin sidste nye sang for hende i telefonen. Vi konkluderede at dette nok var de nødvendige omkostninger for at blive taler på Harvard i de år – et kapitel den i dag noget mere ”satte” juraprofessor Sandra ikke brød sig om at blive mindet om, da hun sidste sommer var åbningstaler til min udstilling i Øksnehallen.

Men nu hvor USA’s næste præsident er et produkt af netop den ”night time integration”, som hans kone dengang havde problemer med, var det lidt tankevækkende for mig at stå og fortælle om denne dybe apartheid i USA’s universiteter. Oprørt og oprørsk på samme tid. Dels over det historiske øjeblik omkring valget af Amerikas første sorte præsident og dels over, at jeg stod på selv samme talerstol, hvorfra min gamle ven, Finn Ejnar Madsen, engang havde skubbet rektor ned som startskuddet på et andet oprør. For netop denne epoke-indledende aktion – og alle Mao-plakaterne på universitetsmurene i samme tidsperiode – planlagde og udførte han fra min bolig – en tidligere ligkiste- og pornobutik i Dannebrogsgade 4, hvor Finn Ejnar lejede forbutikken af mig. Hver gang jeg havde beklaget mig over at nu ”går I lidt for vidt” - f.eks. når den afslørende røde maling løb lige fra mit hus ned til samtlige ”USA ud af Vietnam”-overmalede S-tog ved Dybbølsbro – skammede disse såkaldte ”Danske Vietnamfrivillige”, hvoraf nogle senere endte i Blekingegadebanden, mig selvhævdende ud for at være en ”reaktionær bolighaj.” I den særlige tidsånd, der herskede, var dette jo så belastende en anklage, at de hver gang hurtigt fik mig til at klappe i. Nu er de ikke længere i stand til at give mig skyldfølelse, da de alle er døde – på nær én som havnede i Dansk Folkeparti!

Nå, men senere på valgnatten kunne jeg næsten genbruge samme tale for de festende amerikanere ”Democrats Abroad” i Politikens Hus, hvor der blev hældt så kraftigt op i glassene til hen ad 5-tiden, at jeg nærmest sejlede direkte på morgenflyet til Paris. Derfor sad jeg nu her på Bretagnes klippekyst og funderede over disse livets pudsigheder, spejdende over mod Atlanterhavets anden bred – til USA – hvortil jeg et par dage efter skulle rejse tilbage. Thi nogle af mine andre sorte elever fra dengang, som ligeledes i dag sidder i ledende stillinger – bl.a. chefredaktøren for Harlems største avis – ville nemlig i anledning af Obamas valg nu have mig tilbage for at holde flere foredrag. Og således synes alt i mit liv blot at gå i ring og i ring.

Efter lige at være hjemme en enkelt nat og vende hos Vibeke, som ikke havde set mig i ugevis, fløj jeg derfor tilbage til det just befriede USA – thi sådan føltes det efter 8 mørke år under Bush eller som Jon Stewart hævdede, ”it’s the end of comedy.” Her var dog med økonomien i frit fald alt andet end glædesstemning med den ene butik efter den anden, som jeg har haft min faste gang i gennem mange år, nu trist lukket med kæder og brædder pga. konkurser. Marius efterlyste i sit julebrev forleden at høre i mit julebrev hvad jeg mener at valget af Obama vil betyde. Det er der skrevet nok om, tror jeg, hvad angår de nye vinde for resten af verden. Vigtigst for mig er hvad det kan betyde for de sorte i underklassen og - efter et muligt hjemligt regeringsskifte, som normalt følger demokratiske præsidenter i USA - hvad dette kan betyde for vore egne klemte minoriteter. Men ligeegyldigt hvad valget sender ud af håb for den sorte underklasse var jeg klar over at det ingen forskel vil gøre for netop den. Når først vi har spærret folk solidt inde i ghettoer er processen irreversibel. Hvide holdninger vil